

FORORD

Sundhedsrådet udarbejder med mellemrum redegørelser, der offentliggøres ad forskellige kanaler, blandt andet i rådets årsberetninger, i GADJURA Lovservice vedr. Husdyrsygdomme og Veterinærvæsen, i VD-Orientering, som høringssvar i forbindelse med udstedelse af nye bekendtgørelser, i form af pressemeddelelser o.lign. Eksempler fra de senere år er udredningen om den retlige vurdering af paratuberkulose (1987), rådets redegørelse om transport af syge og tilskadekomne dyr til slagtning (1991), den retlige vurdering af BVDV-infektion, særlig med henblik på PI-dyr (1992) og udtalelse om videnformidling vedr. adfærd og velfærd i produktionsbesætninger (1994). Desuden opstår der i forbindelse med afgørelsen i konkrete sager undertiden behov for, at rådet vurderer, om der er sket en sådan udvikling, at det er formålstjenligt, at rådet reviderer sine holdninger på enkelte områder. Dette sidste er f.eks. sket efter vedtagelsen af dyreværnsloven (1991), hvor det i § 3, stk. 1, sidste punktum hedder, at "dyr skal endvidere sikres mod vejr og vind i overensstemmelse med deres behov". Rådet har opfattet denne bestemmelse som skærpende i forhold til den tidligere lov og har fortolket lovtæksten således, at dyr, der går ude døgnet rundt om vinteren, skal have adgang til læskur eller bygning, hvor de alle samtidig kan søge hvile på tørt, strøet leje. Rådet har den holdning, at bestemmelsen bør gælde alle husdyr og alle racer af husdyr, herunder f.eks. også kødkvæg, får og islandske heste, der i lande med andre klimatiske forhold end Danmark går ude om vinteren uden at have adgang til læskur eller bygning. I forordet til årsberetningen for 1993 er gjort nærmere rede for rådets baggrund for at indtage dette standpunkt.

Det er vigtigt at fastslå, at de nævnte redegørelser og udtalelser som udgangspunkt alene repræsenterer rådets opfattelse og fortolkning af lovgivningen. Kun i det omfang domstolene følger denne opfattelse, vil der efterhånden etableres en domspraksis, der kan bane vej for en af rådet ønsket udvikling med hensyn til den retlige vurdering af f.eks. dyreværns-sager, handelssager mv. Dette er sket hvad angår krav om læskur til kreaturer, der opholder sig ude døgnet rundt om vinteren (landsretsdom af 25. november 1993, se forord til årsberetning for 1993), ligesom der foreligger flere landsretsdomme for, at slagtesvin med større skader (knoglebrud o.lign.) ikke må transporteres levende til slagtning (se årsberetning for 1993, side 66-67). Sidstnævnte problemstilling blev aktuel, da rådet i 1991

reviderede sin redegørelse fra 1976 vedr. transport af syge og tilskadekomne dyr til slagtning og herunder blandt andet ophørte med at skelne mellem svin over el. under 100 kg ved vurderingen af, om dyreværnsloven var overtrådt, idet man fandt, at *svin som art betragtet* er større husdyr (jf. ordlyden af den tidligere dyreværnslovs § 7, der indtil videre er overført uændret til den ny dyreværnslovs § 32, stk. 2).

Endelig skal det nævnes, at rådets vurdering af persisterende infektion med BVD-virus (PI-dyr) som en skjult mangel, der medfører erstatningsansvar for sælger (se årsberetning for 1992, side 34), nu har fået støtte af en kendelse ved overvoldsgiftsretten (se nærværende årsberetning, side 21).

En udvikling som den oven for skitserede er en løbende proces, der affødes af, at lovændringer ofte sker med mange års mellemrum, uanset at der kan være behov for justeringer i den mellemliggende tid. Den tidligere dyreværnslov blev således 40 år gammel, inden den blev afløst af nugældende lov. Det skal også nævnes, at Sundhedsrådets synspunkter, udover at de naturligvis skal være veterinærfagligt forankrede, også bør afspejle en generelt ansvarlig holdning i samfundet vedrørende dyreværns-mæssige spørgsmål. Det er endelig vigtigt at fastslå, at ændringer i rådets standpunkter ikke bør ske hyppigt, men først efter at der med baggrund i videnskabelige eller praktiske erfaringer har dannet sig en solidt funderet viden på området. Rådets udredning om paratuberkulose (1987) var således affødt af, at infektionen havde bredt sig så kraftigt i danske kvægbesætninger, at der var opstået et behov for at revidere den hidtidige retspraksis, der blandt andet åbnede mulighed for at pålægge sælger et vidtgående ansvar for videre spredning i køberbesætningen. En sådan praksis forekommer ikke rimelig, når 1) infektionen er udbredt til måske 25-30% af besætningerne, når 2) det diagnostiske beredskab ikke er velegnet til at udpege subklinisk inficerede dyr, og når 3) der i øvrigt er gode muligheder for at "leve med infektionen" uden store tab, såfremt rationelle driftsmæssige foranstaltninger tages i anvendelse.

Dyreværnsloven er ligesom mange andre love en rammelov, der kun udstikker de generelle retningslinjer. En udmøntning af loven til konkrete bestemmelser sker dels ved udstedelse af bekendtgørelser i medfør af loven, dels som nævnt ved, at der over en årrække etablerer sig en rets- eller domspraksis, der omsætter lovens bogstav i praktisk jura. I denne proces er faglig medvirken en vigtig og ofte afgørende faktor. Sundhedsrådet har

med sin stilling som et uafhængigt, sagkyndigt rådgivningsorgan en særlig opgave i så henseende og vil også i fremtiden bestræbe sig på at medvirke til en hensigtsmæssig udvikling i retspraksis.

Frederiksberg den 1. oktober 1996

Knud Nielsen